

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :
 Ἔτησίαι . . . ἄρ. 7. — Ἔτησίαι φρ. χρ. 8. —
 Ἐξάμηνος . . . " 4. — Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
 Τρίμηνος . . . " 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
 Αἰ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν ἑκάστον μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΔΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπ. 30 [φρ. 0.30]
 Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου, ἀρ. 33 παρὰ τὸ Βαρθάκιον

Περίοδος Β' — Τόμ. 42^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουνίου 1905

Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 27

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΓΧΑΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΘΑ ἔτυχε βέβαια νὰκούστετε, νεαροὶ μου φίλοι, διὰ τὸν ἀνδρείον Γάλλον Ἰππότην Ἀρτανιάν, τὸν ἦρωα ἐνὸς ἀπὸ τὰ δισημιότερα ἔργα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, πατρὸς, — εἰς μυθιστόρημα διὰ μεγάλους, — ὁ ὁποῖός Ἀρτανιάν, ὃν και ἦτο και ἐπειδὴ ἦτο ὁ μικροτέρος νιὸς ἐνὸς πτωχοῦ ἐδαιτηρίου τῆς Γαλλίας, ἐπέστη ἐν τῷ Παρίσι μετὰ πολλὴν πενήθειαν περιβολὴν και ἀλλοκοτον ὄψεσιν, ἔγινε σοματοφύλαξ, ἔπειτα ὑπαρχηγός, μετὰ ταῦτα ἀρχηγός τῶν τουφεκοφόρων σοματοφυλάκων τοῦ μεγάλου βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ 14^{ου}, και τέλος ἔγινε στρατάρχης τῆς Γαλλίας μετὰ τὸ ὄνομα Μοντεσκιοῦ.

Εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν, ἀλλὰ ἀνδρείον ὅπως ἦτο εἰς τὰ 25, τὸν ἐπανενόρισκον συνδικουόντα μετὰ τὸν στρατάρχην Βιλλάρ τὰ βασιλικὰ στρατεύματα τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Φλάνδραν, εἰς ἓνα πόλεμον, ὁ ὁποῖός ὄλιγον ἔλειπε νὰ καταστρέψῃ τὴν Γαλλίαν. Ὁ στρατάρχης Μοντεσκιοῦ, μετὰ ἄλλους λόγους ὁ Ἀρτανιάν, ἔσωσε τὴν πατρίδα του, κυριεύσας ἀπὸ τὸν πρίγκιπα Εὐγένιον τῆς Σαβοΐας, ὅστις ἦτο ἀρχιστράτηγος τῶν συνασπισμένων κατὰ τῆς Γαλλίας ἐχθρικών στρατευμάτων, δύο πόλεις: τὴν Δουαίν και τὴν Μαρμανήν.

Εἰς τὴν παρὰ πόδας διήγησιν θ' ἀφηγηθῶμεν τὸ ἐνδοξον μέρος, τὸ ὁποῖον ἔλαβαν εἰς τὰς νίκας ἐκείνας οἱ τρεῖς νεαροὶ ἄρχοντες τοῦ Ἐσπέρου, ἐξαδέλφου και ἀκούλου τοῦ Ἀρτανιάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὅπου ὁ Γάστον, ὁ Πέτρος και ὁ Φραγκίσκος Ἐσπέρου εἰσελαίνουν παταγωδέσειατα εἰς τὴν καλὴν πόλιν τῶν Παρισίων.

— Μὰ τὴν ὀργή, βαρῶνε! και ἂν μείνωμεν ἐδῶ ἕως τὴν ἄραν τοῦ ἀνακλητικοῦ, νὰ κυττάζωμεν αὐτὸ τὸ παραπόρτι τοῦ τείχους, νομίζεις πῶς θ' ἀνακαλύψωμεν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνδρείου μας ἐξαδέλφου;

— Ἀς ἀκροῶμεν λοιπὸν τὰ μέσα τοῦ προτεινεις ἐσύ, διὰ νὰνακαλύψωμεν αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν;

— Νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἓνα και μόνον γνωρίζω ἀλλὰ ὑποστηρίζω πῶς εἶνε ἐξαίρετον.

— Και εἶνε αὐτό;
 — Νὰ ἐρωτήσωμεν ἐκείνους τοὺς γενναίους στρατιωτικούς, ποὺ παίζουν εἰρηνικῶς τὰ χαρτιά των εἰς τὸ κατὰφλι τῆς πόλης. Θα ἦτο τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νὰ μὴ γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ διαμένει ὁ ἐνδοξος συγγενής μας.

Ὁ διάλογος αὐτός, κοινός ὅπως δὴποτε, δὲν ἔγινε τίποτε τὸ ἰδιαιτέρως ἀξιοπερίεργον διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν πολυασχόλων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐκείνο τὸ πρωῒνόν τῆς 12 Ἰουλίου τοῦ 1712, ἐπηγειρομένης τῆς εἰρήνης εἰς τὰ περίε τῆς πόλης τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, ὅπου κατέληγον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, διὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ τοῦ Μοντλερύ, ὅσοι ταξιδιωταὶ ἤρχοντο ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Αὐρηλίας ἢ και ἀπὸ μακρονότερα ἀκόμη.

Ἐγένετο ὁμοίως μετὰ πολὺ δυνατὴν φωνὴν και μετὰ πολὺ ἐμφανῆ μεσημβρινὴν προφοράν, ἢ ὅποια, ἀφοῦ ἐγένετο ταῖς γειτονικὰ αὐτὰ, ὅπως ἔχοντες θέλοντας και μὴ τοὺς κυ-

ρίους και κατόχους τῶν εἰρημένων αὐτῶν νὰ γυρίσουν και νὰ κυττάσουν ἀπὸ ποῖα στόματα ἦτο δυνατόν νὰ ἐκτινάζονται τόσο ἤχηρά βροντοφωνήματα.

Τὰ μάτια τῶν διαβατῶν γρήγορα ἐμβαίναν και αὐτὰ εἰς τὸν χορὸν και τὸ θέαμα, τὸ ὅποιον παρουσιάζετο ἐνώπιόν των, ἦτο τόσο ἀλλόκοτον ὥστε ἐμαρμάρυνε ἀπὸ τὴν ἐκπλήξιν τοὺς θεατὰς και τοὺς ἐκάρφονες ὁλους εἰς τὴν θέσιν των.

Ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀναλλάξῃ τὰ πραεκτεθέντα λόγια, ἐσχημάτιζαν, πραγματικῶς, μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ καρβάνιον, ἀποτελούμενον ἀπὸ πέντε

ζωντανὰ ὄντα: δύο τετράποδα και τρία λογικά.

Τὸ μεγαλῆτερον ἀπὸ τὰ τρία τελευταῖα ἐκάθητο ἐπιπλέον εἰς μίαν ἰσπανικὴν ἡμίονον, τῆς ὁποίας τὰ πολυθόρυβα κουδουνάκια δὲν κατόρθωναν νὰ σκεπάσουν τὰ γασκωνικά ἐπιφωνήματα τοῦ φωνακλῆ ἱππέως τῆς. Ἦτο δὲ οὗτος ἓνας νεώτατος νεανίας μετὰ ῥωμαλέους βραχιόνας και ὑψηλὸν ἀνάστημα. Τὸ σῶμά του, καταπληκτικῶς εὐρωστων διὰ τὸσφ μικρὸν ἔ-

«Δὲν θ' ἀνεχθῶ νὰ μας περιπαίξουν.» (Σελ. 210, στ. 6'.)

ηθον, και η δυνατη ευκαμψια και των ελαχιστων κινήσεων του, εμφανισαν το παληκαρι που ειναι προικισμενον με τριπλους μυωνας. Ομοιομορφον στρωμα σκόνης σταχτερης εσκέπαζε τον μαλακον πηλον του με τους φαντασιωδεις ανασχηματισμους γυρους, το εκ βουβαλης εσωκαρδιον του, τευτωμενον σαν να επηγαινε να σπαση επάνω εις το πλατυ στηθος του, τα κυματιζοντα βρακιά του και τα χονδρά του υποδηματα τα ανεβασμένα εως επάνω από τα γόνατα. Μια ισπανικη ευθεια σπάθη, με βαρειαν κόγχην του φυλακτηρος, χρονολογουμένη προφανως από της προηγουμένης βασιλείας, εχρουε το ισχιον της ημιόνου του.

Παραπλευρως, σκαρφαλωμενος εις ενα ιππον καταγομενον από την Τάρβην, με κνήμας στεγνάς σαν τα πόδια της ακριδας, ιππευεν ένας νεος ευπατριδης, όχι τόσο επιβλητικου αναστήματος, αλλά με υφος εξ Ισου τουλάχιστον υπερήφανον, καρ' ελην την ελευσινότητα του υποζυγιου του.

Είχε τυλιγμενον τον λεπτον κορμον του σώματός του με ένα ξεφτισμενον μανδύαν, του οποίου τα ξεθωριασμένα χρυσά σιρήνια επρόδιδαν τας μακράς και πιστάς υπηρεσίας του. Το ένδυμα εκείνο, κολλημενον εις τους ώμους του, εφούσκονεν εξαφνα επισθεν του, κατά το μέσον της ραχης, εις τρόπον οστις θα εφαινετο παραπολύ απροσπος, αν, προβάλλουσα από τας πτυχάς του εριούχου, μια θελκτικη παιδικη μορφή, στεφανωμένη με όλόμαυρα μαλλια και σκεπαμένη με έν βασικικόν σκουφακι, δεν ά κάλυπτεν εις τον διαβάτην ότι ο τα λαίπυρος εκ Τάρβης ιππος είχε την συνήθειαν να βαδίζη, να τριποδίζη και να καλπάζη υπό το βάρος όχι ενός μόνον, αλλά δύο αναβατών.

Πυκνή συνάθροισις ταχώς εσχηματίσθη όλόγυρα εις τους τρεις νεανίας, διότι, έν έτει σωτηριω 1712, οι προπάτορες των Γάλλων ήσαν εξ Ισου τουλάχιστον χαζοί, όσον και οι σημερινοί. Παρισιοί έν έτει σωτηριω 1905. Έκ του μέσου δε του πλήθους εκείνου του περιέρχον, τα άστυα και τα σκώματα έπαιρναν κ' εδιναν εις άπερίγραπτον βαθμόν.

— Ω! μά το αίμα του θυμού! άνεβόησεν ο ιππεύς της ημιόνου, να πάλιν κι άλλοι παληκαράδες που φαίνονται σαν να μας κυττάζουν σαν περιεργα θηρία ή σαν άγριανθρώπους! Δεν μ' άρσσει έμένα να με κυττάζουν σαν περιεργό τέρας!...

— Πέτρε, σε παρακαλώ, κράτησε την γλώσσάν σου, διάταξεν ο ιππεύς με τον μανδύαν γνωρίζεις σε τι βάσανα μάς έβαλεν ως τώρα.

— Βαρδώνε, είσθε προσβυτέρως μου και σάς σέβομαι άπειράκις και δι' αυτό

ακριδώς δεν θ' άνεχθώ να μάς περιπαίλουν αυτά τα παλησκούλα! Με το άκουσμα της λέξεως «παλησκούλα», ο κύκλος έγινε στενότερος γύρω εις τους ταξειδωτάς ήκούσθησαν μουρμουρίσματα, εφάνησαν άπειλητικαι χειρονομίαι τα χέρια έμάζευαν πέτρες. — Νά τα πάλιν! είπεν αναστενάζων ο νεανίας με τον μανδύαν νέα συμπλοκή...

Και, ελευθερώνων τον δεξιόν του βραχίονα, έβεβαιώθη ότι το ξίφος του επαιξεν εύκολα μέσα εις την θήκην του, ένθ' ο συναναβάτης του, ο μικρός Φραγκίσκος, έσυρεν από την μέσην του μίαν μακράν και κοπτεράν κάμαν.

(Έπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ [Κατά το γαλικόν του Ε. Δε "Αδμ.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Άγαπητοί μου,

Ν μου προέλεγε κανείς, ότι ή επιστολή που σάς εγραφα την περασμένην εβδομάδα θα έμεινεν ανεπίδοτος, θα τον εκύτταζα ως τρελόν. Και όμως να που συνέθη! Αί επιστολαί μου τυπώνονται εις την «Διάπλασιν» και σάς έρχονται μέσα εις το φύλλον. Αλλά το ήρονητο μέσον ήσαν δύο διενεμήθη, ένεκα της άπεργίας των ταχυδρομικών υπαλλήλων. Και ή επιστολή μου έμεινε τόνον ανεπίδοτος, καθυστερήσε, και ίσως θα την διαβάσετε τώρα μαζί με την σημερινήν, κατόπιν εορτης, ξεθωριασμένην, χωρίς ένδιαφέρον πλέον, χωρίς σκοπόν. Πραγματικώς, όταν από το ίδιον πρόσωπον λαμβάνωμεν δύο επιστολάς μαζί, ή μία ή άρχαιότερα, χάνει το ένδιαφέρον της.

Αυτό το κακόν μάς έκαμεν ή άπεργία των κκ. ταχυδρομικών! Μάς εστέρησε της ευχαριστήσεως να επικοινωνήσωμεν μίαν εβδομάδα. Ούτε σεις διάπλασιν, ούτε ήμεεις επιστολάς σας. Απομύθωσις και αποκλεισμός. Αί επιστολαί σας έφθασαν εις τας Αθήνας, άλλ' έμειναν εις τους ταχυδρομικούς σάκους, ελλείψις ταξινόμων και διανομείων. Τα φυλλάδια της «Διαπλάσεως» έτυπώθησαν, εστάλησαν εις το ταχυδρομείον, άλλ' έμειναν σωρευμένα εκεί... Φαντασθήτε: όλίγον αν εζηκολούθει ακόμη αυτή ή κατάστασις! Φαντασθήτε αν εκλειεν εξαφνα το ταχυδρομείον, και αν άπεμονούντο από τον επίλοιπον κόσμον αι Αθήναι, ως φρούριον στενώς πολιορκημένον! Τι συμφορά! τι καταστροφή! τι άπελπισία!

Η όλιγοήμερος αυτή άπεργία των ταχυδρομικών υπαλλήλων, ή οποία είχε σκοπόν να εξαναγκάση την Κυβέρνησιν ναποσύρη έν Νομισματικόν περιορισμόν τας θέσεις και ελαττώσον τους μισθούς, — δεν θα εισηλωμεν βέβαια εις λεπτομερείας και δεν θα εξετάσωμεν τώρα ποίος έχει δίκαιον ή άδικον, — ή άπεργία αυτή, λέγω, με την ανωμαλίαν που επροξένησε, μάς κάμνει να σκεφθώμεν όλίγον και να εκτιμήσωμεν πολύ το Ταχυδρομείον. Αλήθεια, πρέπει να μάς λείψη έν αγαθόν, διά να έννοήσωμεν τότε όλην του την αξίαν. Τι θα εγίνόμεθα, πώς θα εζούσαμεν χωρίς Ταχυδρομείον, χωρίς Τηλεγραφείον, χωρίς Τηλεφωνείον; Α! πόσον δυστυχείς ήσαν, χωρίς να το ήξεύρουν, οι πατέρες μας, οι πάπποι μας, πρό εκατόν και πενήντα ακόμη έτών, όταν δεν υπήρχεν ούτε Τηλέφωνον, ούτε Τηλέγραφος, ούτε Ταχυδρομείον! Συνεκινώνων με περσούς, άλληλογραφούσαν με ιδιωτικούς ταχυδρόμους. Και διά να στελη κανείς μίαν επιστολήν από πόλεως εις πόλιν, χωριζόμενας διά θαλάσσης, έπρεπε να εύρη εύκαιρίαν, πλοίον, άνθρωπον, και να πληρώση κάποτε τα μαλλοκέφαλά του... Και φαντασθήτε αν ήτο αυτή συγκίνωνία! Τότε τας μεγάλας ειδήσεις τας έμάνθαναν από άπεσταλμένους, ή τυχαίως από επιβάτας. Διηγούνται ότι εις μίαν νήσον ελληνικήν έμαθαν την έξωσιν του Όθωνος επτά μήνας μετά το γεγονός! Από αυτό εμπορείτε να φαντασθήτε τα επίλοιπα. Α! τί μέγας ευεργέτης της ανθρωπότητος εινε εκείνος, ο οποίος επενόησε το Ταχυδρομείον! Να γράψης την επιστολήν σου, να κολλάς επάνω μίαν μικρούλαν ζωγραφίαν, να την ρίπτης εις μίαν τρύπαν, — και να είσαι βέβαιος ότι θα φθάση εις τα χέρια του ανθρώπου σου με τόσην ταχύτητα και ασφάλειαν, που άλλην φοράν δεν θα το κατώρθωνες ούτε με όλόκληρον περιουσίαν. Η εκεί που κάθεται εις το σπιτάκι σου, νάνοιγη ή θύρα και να σου έρχεται ένα γράμμα συγγενούς σου ή φίλου σου, που σ' ένθυμήθη από το άκρον του κόσμου! Ένας Σάχης της Περσίας, — πρό πολλών έτών, όταν ή Περσία δεν είχαν ακόμη Ταχυδρομείον, — εύρισκόμενος εις την Μασσαλίαν, έτελείωσεν ως εξής μίαν επιστολήν προς τον αδελφόν του εις το Παρίσι: «Μου λέγουν ότι διά να φθάση ή επιστολή μου εις χείρας σου,

αν άπεμονούντο από τον επίλοιπον κόσμον αι Αθήναι, ως φρούριον στενώς πολιορκημένον! Τι συμφορά! τι καταστροφή! τι άπελπισία!

Η όλιγοήμερος αυτή άπεργία των ταχυδρομικών υπαλλήλων, ή οποία είχε σκοπόν να εξαναγκάση την Κυβέρνησιν ναποσύρη έν Νομισματικόν περιορισμόν τας θέσεις και ελαττώσον τους μισθούς, — δεν θα εισηλωμεν βέβαια εις λεπτομερείας και δεν θα εξετάσωμεν τώρα ποίος έχει δίκαιον ή άδικον, — ή άπεργία αυτή, λέγω, με την ανωμαλίαν που επροξένησε, μάς κάμνει να σκεφθώμεν όλίγον και να εκτιμήσωμεν πολύ το Ταχυδρομείον.

Αλήθεια, πρέπει να μάς λείψη έν αγαθόν, διά να έννοήσωμεν τότε όλην του την αξίαν.

Τι θα εγίνόμεθα, πώς θα εζούσαμεν χωρίς Ταχυδρομείον, χωρίς Τηλεγραφείον, χωρίς Τηλεφωνείον; Α! πόσον δυστυχείς ήσαν, χωρίς να το ήξεύρουν, οι πατέρες μας, οι πάπποι μας, πρό εκατόν και πενήντα ακόμη έτών, όταν δεν υπήρχεν ούτε Τηλέφωνον, ούτε Τηλέγραφος, ούτε Ταχυδρομείον!

Συνεκινώνων με περσούς, άλληλογραφούσαν με ιδιωτικούς ταχυδρόμους. Και διά να στελη κανείς μίαν επιστολήν από πόλεως εις πόλιν, χωριζόμενας διά θαλάσσης, έπρεπε να εύρη εύκαιρίαν, πλοίον, άνθρωπον, και να πληρώση κάποτε τα μαλλοκέφαλά του... Και φαντασθήτε αν ήτο αυτή συγκίνωνία! Τότε τας μεγάλας ειδήσεις τας έμάνθαναν από άπεσταλμένους, ή τυχαίως από επιβάτας. Διηγούνται ότι εις μίαν νήσον ελληνικήν έμαθαν την έξωσιν του Όθωνος επτά μήνας μετά το γεγονός! Από αυτό εμπορείτε να φαντασθήτε τα επίλοιπα.

Α! τί μέγας ευεργέτης της ανθρωπότητος εινε εκείνος, ο οποίος επενόησε το Ταχυδρομείον! Να γράψης την επιστολήν σου, να κολλάς επάνω μίαν μικρούλαν ζωγραφίαν, να την ρίπτης εις μίαν τρύπαν, — και να είσαι βέβαιος ότι θα φθάση εις τα χέρια του ανθρώπου σου με τόσην ταχύτητα και ασφάλειαν, που άλλην φοράν δεν θα το κατώρθωνες ούτε με όλόκληρον περιουσίαν. Η εκεί που κάθεται εις το σπιτάκι σου, νάνοιγη ή θύρα και να σου έρχεται ένα γράμμα συγγενούς σου ή φίλου σου, που σ' ένθυμήθη από το άκρον του κόσμου!

Ένας Σάχης της Περσίας, — πρό πολλών έτών, όταν ή Περσία δεν είχαν ακόμη Ταχυδρομείον, — εύρισκόμενος εις την Μασσαλίαν, έτελείωσεν ως εξής μίαν επιστολήν προς τον αδελφόν του εις το Παρίσι: «Μου λέγουν ότι διά να φθάση ή επιστολή μου εις χείρας σου,

αν άπεμονούντο από τον επίλοιπον κόσμον αι Αθήναι, ως φρούριον στενώς πολιορκημένον! Τι συμφορά! τι καταστροφή! τι άπελπισία!

άρκει να την ρίψω εις μίαν τρύπαν. Δεν το πολυπιστεύω, αλλά τί να κάμω! την ρίπτω.» Μα είχε άδικον να μήν το πολυπιστεύη; Και σήμερα ακόμη το πράγμα μάς φαίνεται παραξενον... Και πρέπει να συλλογισώμεθα όλον τον οργανισμόν και την λειτουργίαν του Ταχυδρομείου, την θαυμασίαν αυτήν μηχανήν, ή οποία έχει εις την διάθεσίν της τώσας μηχανάς και τώσας χείρας, και ή οποία λέγεται «Παγκόσμιος Ταχυδρομική Ένωσις» διά να εύρισκωμεν φυσικόν και ευεξήγητον, πώς μία επιστολή εμπορεί να ριφθη εις μίαν τρύπαν των Αθηνών και να έβγη από μίαν τρύπαν της Τεχεράνης!

Και το θαύμα του Τηλεγράφου; Και το θαύμα του Τηλεφώνου; Τα υποθρύχια αυτά καλώδια και τα έναίρια σύρματα που περιτυλίσσουν την υδρόγειον σφαίραν, διά να επικοινωνήσωμεν από το ένα της άκρον εις το άλλο, εις μίαν στιγμήν;

Α! πόσον δυστυχείς ήσαν, χωρίς να το είξεύρουν, οι πρό διακοσίων, και εκατόν, και πενήντα ακόμη έτών άνθρωποι! Και πόσον δυστυχείς θα ήμεθα και ήμεεις, αν εξακολουθούσε αυτή ή φοβερά άπεργία, ή οποία μάς άνεστατώνε όλίγας ημέρας!...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' Η ΑΧΥΡΟΚΑΛΥΒΑ

— Και τί είπε ο κύριος Δήμαρχος; ήρώτησεν ή μικρούλα Μαργαρώ, τον Πετρογιάννη, τον αδελφόν της.

Η Μαργαρώ ήτο όκτώ έτών, και ο αδελφός της δύο μόνον έτη μεγαλύτερός της.

— Είπε: «Τώρα που πέθανε ή μητέρα σου, καίμενε Πετρογιάννη, κ' εμεινάτε όλόμοναχα στον κόσμο, εσύ κ' ή αδελφούλα σου ή Μαργαρώ, δεν θέλω να μείνετε έντελώς έρημα... εως ότου εύρετε τίποτε καλλίτερο, θα σας προστατεύω εγώ. Σας έχω κι άλλας γειτονόπουλα, αφού ή άχυροκαλύβα σας συνορεύει με το χωράφι μου που έχω σπαρμένο τριφύλλι! άμα πεινάτε, να έρχεσθε στο κτήμα μου. Πάντα θα βρεθη ένα κομμάτι ψωμι για σας. Με την συμφωνίαν όμως πώς θα πηγαίνης κάθε μέρα εις το σχολείον, με την αδελφή σου, δεν είν' έτσι, Πετρογιάννη; Εγώ θα το μαθαίνω, αν θα ήσθε ταχτικοί και έπιμελείς.»

— Και σ' τί είπες, Πετρογιάννη;

— Έβγαλα το καπέτο μου, και του είπα ευχαριστώ πολύ-πολύ.

— Να κάμωμε λοιπόν όπως είπε,

Πετρογιάννη, κ' εγώ ποτέ δεν θα σε κάμω να με περιμένης για να πάμε στο σχολείον.

— Εγώ, είπεν ο μικρός, δεν στενοχωριέμαι και τόσο που θα πηγαίνω στο σχολείον! μα εκείνο που με βασανίζει, εινε που θα γυρίζωμε στα σπίτια να γυρεύωμε να τρώμε, σαν ζητιανάκια.

— Μα... αφού ο κύριος Δήμαρχος, που εινε τόσο καλός, μάς λείει να τρώμε στο έξοχικό του σπιτί;

— Καταλαβαίνεις, δεν θα έχωμε το θάρρος να πηγαίνωμεν εκεί κάθε μέρα, και, άμα εξοδευθούν τα όλίγα χρήματα, που μένουν ακόμα στην παληά μάλλινη κάλτσα, που ήταν κάτω από το στρώμα της μαμμιάς, θέλοντας και μη θα ζητιανεύωμε το ψωμάκι. Όμως... θυμούμαι ακόμα τα τελευταία λόγια της μητέρας μας: «Να εργάζεσθε, μικρά μου, και να μη ζητιανεύετε, άμα εγώ λείψω...»

«Να τρώμε την σουπά μας, άμα την βγάλωμε με τον κόπο μας.» (Σελ. 212, στήλ. 6.)

— Είχε βέβαια τον λόγο της για να μιλά έτσι ή μαμμιά: είπεν ή Μαργαρώ.

— Θέλει κ' έρώτημα; μονάχα, που εινε δύσκολο να βρεθη ή εργασία. Στην ηλικία μας, κανένας δεν θα θελήση να μας πλήρουν για την άσήμαντη δουλειά που θα κάμωμε.

— Έχω μίαν ιδέα, είπεν ή αδελφούλα. Άμα θα πηγαίνωμε στο κτήμα, για να τρώμε σουπα, να ερωτούμε αν εινε τίποτε εύκολη εργασία: να, όσπρια να παστρεύωμε. Είρεις πολυ καλά ότι εγώ ξέρω και καθαρίζω πατάτες. Θυμάσαι που εκάμαμε, της μαμμιάς, μία σουπα, που δεν ήτανε και τόσο πολυ άσχημη;

— Ναι, θυμούμαι που είπε: «Αν είχε μέσα ένα σπιρί αλάτι, τες πατάτες πιό βρασμένες και βούτυρο μονάχα ίσα μ' ένα καρδάκι, και πρό πάντων, αν είχα κ' εγώ μία σταλίτσα βρεξι, κα-

λά μου παιδάκια, θα έτρωγα από τη σουπά σας ως αύριο.»

— Είρεις γιατί δεν είχαμε βαλμένο βούτυρο, ούτε ίσα μ' ένα καρδάκι;

— Όχι, δεν θυμούμαι.

— Διότι δεν είχαμε για ν' αγοράσωμε ούτε ίσα μ' ένα ρεθιθάκι. Δεν είχε μείνη παρά ξερο ψωμί στο σπιτί, και ή μαμμιά έλεγε πως δεν έπρεπε να πειράζωμε την παληά την κάλτσα.

— Γι' αυτό λοιπόν πρέπει να την προσέχωμε, και να κυττάζωμε ποτέ να μη βάλωμε το χέρι μας μέσα, για να βγάλωμε χρήματα... Απόψε θα πάμε μαζί στο κυρίου Δημάρχου, και θα του μιλήσωμε...

— Όχι όμως και για την κάλτσα! είπεν ή Μαργαρώ.

— Ω! όχι, αυτό θα εινε μυστικό, που θα το ξέρωμε μόνον εσύ κ' εγώ.

Η Μαργαρώ ετακτοποίησε λιγάκι το έσωτερικόν της άχυροκαλύβας, αλλά,

χωρίς να έννοούν το διατί, και τα δύο παιδάκια ήσανόνοτο έν είδος στενοχωρίας και ήσαν πικραμμένα όσην ώραν εύρισκοντο μόνα τα δύο των εις την πτωχικήν εκείνην και σκοτεινήν κατοικίαν, όπου είχαν περιποιηθη την μητέρα των εις τα τελευταία της, όπου είχαν γνωρίση, όταν εζούσεν ο πατέρας των, την άνεσιν, σχεδόν την ευπορίαν... Τίποτε δεν ήτο πλέον εκεί διά να εύχαριστή τους πόθους της καρδούλας των ή της ψυχής των. Το μεγάλο κρεβάτι ήτο έρημον και άδειο, και ή ντουλάπα όμοίως. Και εις το τζάκι, ή σβυστή στάκτη εφαινετο πιό στακτερη παρά κάθε άλλην φοράν.

Όταν ή Μαργαρώ ετάρωσεν όλίγον, και έστρωσε τα δύο κρεβατάκια, ο Πετρογιάννης την εφώνησε και της είπε:

— Τώρα, έλα να μετρήσωμε την περιουσίαν μας.

Έσυρε την παλαιάν κάλτσαν από το

αχυρόστρωμα, και άραδιασεν επάνω εις μίαν ξυλένιαν καρέκλαν είκοσι μονόφραγκα άσημένια.

— Μας κάνουν; ειπε, κυττάζων την αδελφήν του.

— Είκοσι φράγκα, απήντησεν η Μαργαρώ.

— Δηλαδή, επρόσθεσεν ο αδελφός με νόστιμον τρόπον, δέκα φράγκα για σένα και δέκα για μένα.

— Ω! ευχαριστώ, ειπεν η μικρούλα, και τον επίλησεν.

— Μου υπάγεσαι πώς δεν θα τα άγγιξής ποτέ χωρίς την άδειά μου;

— Σού το υπόσχομαι.

— Πάμε στο κυρίου Δημάρχου! ειπεν ο Πετρογιάννης.

— Πάμε μα πούδς θα του μιλήσῃ;

— Εγώ, Μαργαρώ, και συ θα λές ναί εις ό,τι λέγω.

Ο κ. Δήμαρχος ήτο εις την αυλήν του, τριγυρισμένος από τα ζώα του, κ' έβλεπε, με ευχαριστημένα θυμάτα, πώς αι φροντίδες του έπιαναν τόπον και όλα επρόκοπταν ολόγυρά του. Όταν είδε τα δύο παιδάκια, επροχώρησε προς το μέρος των.

— Κύριε Δήμαρχε, ειπε δειλά-δειλά ο Πετρογιάννης, μου είπατε έχθές...

— Έτσι, βέβαια... μκορφέτε να έρχεσθε και να τρώτε στο κτήμα μου... με την συμφωνίαν όμως να πηγαίνετε κάθε μέρα εις το σχολείον, και να είσθε επιμελείς...

— Μα ξεύρετε, κύριε Δήμαρχε, είχα και κάτι άλλο να σας ζητήσω. Η μαμμά μου ειπε: να εργαζέσθε, και να μη ζητιανεύετε κ' έμεις θέλομε να κάμωμε ό,τι μας είπτε η μαμμά.

— Ναί, ό,τι μας ειπε η μαμμά, επανέλαβε και η Μαργαρώ ένθυμουμένη την σύστασιν του αδελφού της.

— Πολύ καλά, σύμφωνος! ειπεν ο δήμαρχος, προσπαθών να μη χαμογελάσῃ, πού έβλεπε τα δύο παιδάκια τόσο τελείως σύμφωνα! αλλά, σας το επαναλαμβάνω: προς το παρόν το καλύτερο που έχετε να κάμετε είνε να πηγαίνετε εις το σχολείον, και θα μ' ευχαριστήσετε μίαν ήμέραν, διότι ήθέλησα να μη μείνετε άγράμματα και άμαθῆ.

— Μάλιστα, κύριε Δήμαρχε, απεκρίθη ο Πετρογιάννης, αυτό, έννοείται, το ξεύρομε πώς θα πηγαίνωμε εις το σχολείον, αλλά ύστερα, παρά να «τσακπινεύωμε» στους δρόμους με τα άλλα παιδιά, θα έρχομαστε εδώ, αν θέλετε, να δουλεύωμε. Ξεύρομε να κάμνωμε μερικά μικροπράγματα.

— Ω! ναί, μερικά μικροπράγματα, επανέλαβεν η Μαργαρώ.

— Ξεύρομε λίγο από σιγύρισμα του σπιτιού, να ξεμυτίζωμε κουκιά...μπορούμε να μάθωμε και ν' άρμέγωμε τές άγελάδες, και δεν είνε, θαρρώ, δύσκολο να μάθωμε τα ταγίζωμε τές κόττες.

— Θα μάθωμε να ταγίζωμε τές κόττες, ειπε και η Μαργαρώ, εγκαρδιωθίσα με την ιδέαν ότι αυτή η διασκεδαστική εργασία θα ήτο ίσως προσωρισμένη δια την ευγένιαν της.

Αυτήν την φοράν, ο κύριος Δήμαρχος έχαμογέλασε, και έδωκεν ένα φιλικό μπατσάκι εις το δροσερόν μάγουλο της μικρούλας.

— Και δι' αυτήν την εργασίαν, φίλε μου, πόσα ζητείς για τον κάθε σας εργατή;

«Έκάθισαν εις το κατώφλι, με τα βιβλία των.» (Σελ. 213, στήλ. α')

— Πώς είπατε, κύριε Δήμαρχε; απήντησεν ο Πετρογιάννης, στενοχωρημένος, διότι δεν ήμπορεσε να καταλάβῃ αν ο μέλλων κύριός του έχωράτευεν ή ώμιλοῦσε σοβαρά.

— Σ' έρωτώ τί μισθόν άπαιτείς δια την αδελφήν σου και δι' εσέ, εις άμοιβήν της εργασίας σας;

— Μα, κύριε Δήμαρχε, κανένα μισθόν. Ζητοῦμε την άδειαν να έρχώμαστε και να τρώμε την σουπά μας, άμα την βγάλωμε με τον κόπο μας.

— Άμα... την... βγάλωμε... με τον κόπο μας! επεκύρωσε και η Μαργαρώ, ύψόνοσα τον δείκτην της χειρός της, με κομικήν σοβαρότητα, έως το ύψος της μύτης της.

— Έκατάλαβα, ειπεν ο καλός εκείνος άνθρωπος: είσθε υπερήφανα, και δεν θέλετε να σας τρέφουν για ψυχικό. Δέχομαι την πρότασιν σας. Πάντα θα υπάρχη κάποια εργασία και για σας εδώ, ούτως ή άλλως. Να υπακούετε λοιπόν εις την Σταμάταν, και αυτή θα σας διατάσῃ και θα σας μαθαίνῃ την εργα-

σίαν. Ο' άρχίσετε από αύριον. Έν τῷ μεταξύ, πηγαίνετε να της πῆτε να σας κόψῃ από μια μεγάλη φέτα, και γυρίστε στο σπιτάκι σας να κοιμηθῆτε. Είσθε πολύ καλά παιδάκια, άξια των καλών γονέων που είχατε.

Ο κ. Δήμαρχος έβαλε δύο δάκτυλά του επάνω εις το άλλο μάγουλο της Μαργαρώς, πού δεν το είχε χαϊδεύσῃ πρώτα, και έστήριξε το χέρι του εις τιν ώμιον του Πετρογιάννη:

— Να κάμνης πάντοτε το καθήκόν σου, μικρέ μου, ειπε, και θα γίνῃς ευτυχής.

Τα δύο παιδάκια επέστρεφαν εις το σπιτάκι των σιωπηλά. Ο μεγάλος αδελφός ήσθάνετο ότι η σοβαρότης της θέσεώς του ως πρωτοτόκου είχεν επικυρωθῆ πλέον, κ' έπερίμενε να τον συγχαρῇ η αδελφή του δια την διαγωγήν του. Η Μαργαρώ είχε κυριευθῆ, αληθινά, από θαυμασμόν προς τον αδελφόν της δια τον τρόπον, με τον όποιον τόσοσιν αξιοπρεπείας είχεν εξηγηθῆ! αλλά το αίσθημα τουτο γρήγορα έκαμε τόπον εις άλλα, δια τον έαυτόν της.

Εσυλλογιζετο, αν θα την ελογάριαζαν ως αληθινήν νοικοκυράν πού ξεύρει από σπιτί... Τι εΐδους εργασίαν θα την έβαζαν να κάμῃ; Θα την έστελναν να εργασθῆ έξω, ή μέσα στο σπιτί; Αν την έβαζαν να μοιράζῃ την τροφήν εις τα ζώα... την ζύμη στοῦς σκύλους;..

τα σκύβαλα στές κόττες; ή! αυτό ήθελε και αυτή, πού αγαπούσε τόσοσιν πολύ τα ζώα, και ποτέ δεν είχε δικά της...

Αυτή πρώτη έλυσε την σιωπήν.

— Πιστεύεις να μου βάλουνε καμμιά ποδιά με σαλιάρια, Πετρογιάννη; Ξέρεις, από εκείνες πού τες περνοῦν άπ' το λαιμό και δένονται με κορδέλλες γύρω στο φουστάνι.

Ο Πετρογιάννης έμεινε ολίγας στιγμάς χωρίς ν' απαντήσῃ.

— Δεν εΐξεύρω, ειπε.

— Μα ξέρεις πολύ καλά! να, μια ποδιά πού είνε σαν φόρεμα γαλάζια, σαν μαύρη, άμα είνε καινούρια, και μαύρη ασπρόθωρη, άμα παλιώση...

Ο Πετρογιάννης δεν έδιδεν άπόκρισιν.

— Δεν μου απαντάς, Πετρογιάννη, φαίνεσαι σαν κακτωμένος.

— Όχι, δεν είμαι καθόλου κακτωμένος! μονάχα, ή ποδιά σου δεν έχει καμμιά σημασία. Συλλογιζομαι κάτι άλλο, πού σοβαρό.

Έμειναν πάλιν σιωπηλά, όλόν τον

επίλοιπον δρόμον, και έπειτα, όταν έφθασαν εις το σπιτάκι των, επήγαν κ' εκάθησαν εις το κατώφλι, με τα βιβλία των εις το χέρι, δια να μάθουν τα μαθήματά των.

— Τό μαθες, Πετρογιάννη; ειπεν η Μαργαρώ, όταν επέρασεν εν τέταρτον της ώρας. Εγώ του κάκου διαβάζω και ξαναδιαβάζω άμα πάω να πω άπ' έξω το μάθημά μου, δεν μου έρχονται τα λόγια. Θαρρείς πώς έχασα το ένθυμητικό μου σήμερα!

— Το ίδιο κ' εγώ, Μαργαρώ μου. Διαβάζω, και συλλογιζομαι άλλα πράγματα. Να, προτίητερα, αντί να είπα: «Ο Κύριος ειπεν εις τον Μωυσήν», ειπα: «Ο Κύριος Δήμαρχος ειπεν...»

— Εις τον Πετρογιάννη; βάζω στοίχημα...

— Έτσι, όπως το είπες το είπα.

— Εΐμαστε λοιπόν άφηρημένοι.

— Και, ενώ τα μάτια μας διαβάζουν στο βιβλίον, το πνεύμα μας μένει ακόμα εις το κτήμα...

— Έκρεπε να έλεγα του κυρίου Δημάρχου πώς ξεύρω και πλένω τα πιάτα.

— Κ' εγώ πώς ξεύρω και τα σκουπίζω.

— Κ' εγώ θα μάθω να τρίβω τα μαχαίρια. Και ξεύρομε και κάνομε κ' ένα σωρό άλλα πράγματα. Μα, Πετρογιάννη, λές να μου βάλουνε ποδιά με σαλιάρια;

— Μπορεί και τέτοια, μπορεί και άλλη.

— Πού να δένεται εμπρός;

— Η πίσω... Αυτό πού λέγω είνε ότι ο κύριος Δήμαρχος είδε πώς ξεύρω κ' εκφράζομαι καλά... Δεν βλέπεις όμως εσέ, Μαργαρώ, ότι άλλο δεν κάμνομε παρά να λέμε και να ξαναλέμε τα ίδια, και μόνον ένα δεν λέμε, εκείνο που επρεπε: το μάθημά μας! Σκέπτομαι ότι, για σήμερα, είνε καλύτερα να κλεισώμε τα βιβλία μας και να κοιμηθώμε. Αυτόν, θα σηκωθώμε πολύ πρωί και ξαναπερνούμε άλλη μια φορά το μάθημα.

— Και έπειτα, δεν έχομε οὔτε κερί. Κ' έμένα, δεν μ' άρέσει να με παίρνῃ ο ύπνος στα σκοτεινά. Θα νυκτώσῃ ως που να κάνωμε την προσευχή μας.

Και πριν καλονυκτώσῃ, η Μαργαρώ, εξηπλωμένη εις το στρωματάκι της, έδλεκεν όνειρον την ποδιάν με την σαλιάρια, ενώ ο Πετρογιάννης κοιμισμένος έμουρμούριζε μέσα στα δόντια του:

— Μάλιστα, κύριε Δήμαρχε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΚΑΚΙΑ ΣΤΑΜΑΤΑ

Άφου έσηκώθησαν πρωί-πρωί δια να ξαναδιαβάσουν το μάθημά των, και άφου

με προσοχήν και ευτασίαν επέρασαν την ήμέραν εις το σχολείον, η Μαργαρώ και ο Πετρογιάννης συνητηθήσαν εις την πλατείαν του χωριού, δια να υπάγουν μαζί εις το κτήμα του κυρίου Δημάρχου.

— Δια να μὴ τον ενοχλήσωμε τον Δήμαρχον, ειπεν ο μεγάλος αδελφός, αν δεν τον δοῦμε άμέσως, να πάμε κατ' ευθείαν στην Σταμάτα.

(Έπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Καρ Α. Λαιούς.]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΣΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Α'.

Η Αυτού Μαύρη Μεγαλειότης, ο άφρικανός Μονάρχης Κουκούμπιμπης ο ΔΔ' (αυτό το ΔΔ' σημαίνει: τριακοστός τέταρτος), είνε άρρωστος, ή να πούμε καλύτερα, δεν είνε καθόλου στα καλά του.

Άπό τον καιρό πού έγύρισε από το Παρίσι, —είχε ταξειδεύσῃ έως εκεί, δια να ιδῇ και αυτός την Παγκόσμιον Έκθεσιν, —τόν έπιασε φοβερή μελαγχολία. Θα έλεγε κανείς, ότι όλη η μαυρίλα του προσώπου του έμδηκε μέσα εις την ψυχή του. Όλα γύρω του τα έβλεπε μαύρα και σκοτεινά. Τίποτε πιά δεν τον ευχαριστούσε, τίποτε δεν τον διεκέδαζε. Ούτε τα φαγοπότια, ούτε ο χορός, ούτε η μουσική, ούτε το σκάκι, ούτε καν η φωτογραφική μηχανή, πού την έφερε από το Παρίσι.

Οι γιατροί του τα έχασαν. Πρωτη φορά 'στη ζωή των άπαντούσαν τέτοια περίεργη άρρώστεια! Και την ώνόμασαν «μαύρον μαρασμόν.»

— Άχ! είνε πολύ σοβαρή άρρώστεια; τους ήρώτησε τρομαγμένη η μαύρη Βασιλοπούλα.

— Ύψηλοτάτη, της απήντησαν, η ασθένεια του Μεγαλειοτάτου μας είνε πολύ σοβαρά, γιατί η θεραπεία της είνε δύσκολη. Αν του έπονούσε το δόντι, του το έβγάζαμε: αν του έπονούσε το χέρι, του το εκόβαμε: αν του έπονούσε το κεφάλι, του το εκόβαμε... Άλλά τώρα πού δεν του πονεί τίποτε τί να του κόψουμε; τί να του βγάλουμε; Πρέπει να σκεφθώμε!

Οι γιατροί έσκέφθησαν τρία ολόκληρα ήμερόνυκτα και μισήν ήμέραν, και τελοςπάντων ειπαν εις τον Βασιλέα ότι ο μαύρος μαρασμός θα τον κατέβαζε εις τον τάφον, αν δεν τον έπολεμούσε γερά με κίνησιν, με ζωηρότητα, μ' ευθυμίαν με δυνατήν γυμναστικήν.

Ο Κουκούμπιμπης έσκέφθη άλλα τρία ήμερόνυκτα και μισήν νύκτα, και τελοςπάντων έπηρε την άπόφασίν του.

(Έπεται συνέχεια.)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Μαρίαν Σαυρίδωρον (ποῦ θύει) ἐδιάβαο καὶ τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ «Σχολείου τῶν Ζώων» τόσο ἐνθουσιάζεσθαι, ὥστε εἶπε: «δὲν γράφεις, πατέρα, εἰς τὴν Διάπλαιν ἢ τὴν τυπὸς σὲ ξεχωριστὸ βιβλίον «Σχολεῖον τῶν Ζώων» ποῦ ἔχει τόσο εὐμορφεῖς εἰκόνες;» Μπαίτην τοῦ Σαρωμακοῦ (ἔστειλα εὐχομαι καλὰς ἐξετάσεις) Θεοδῶν Οὐρανὸν (χαίρω ποῦ ζῆνες καλὰ τὸ τετραδίον σου θὰ ἐξέδιδνε εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον στείλε με μελάνην) Κόρην τοῦ Διὸς (ἔστειλα τὴν εἰσή μου εἰς τὴν μαμμὰ, ποῦ με διαβάσει με τὴν εὐχαρίστησιν) Ἐρμύθραν Νίκην (βεβαίως θὰ κριθῆς με ἐπιεικῶς) εἶμαι πάντοτε ἐπιεικῆς πρὸς τοὺς πρωτοεπίρους) Πτερωτὴν Βαρμύλον (ποῦ ἀπὸ τὰ πολλὰ μαθήματα δὲν της μένει κατὰς ὅτε δι' ἓνα μικρὸν περιπατῶν) καὶ ὅπως κατορθῶναι νὰ μου γράψῃ, διότι με ἀγαπᾷ πολὺ) Γεώργιον Δ. Α. (κάνεις πολὺ καλὰ νουθεσίαις τοὺς γονεῖς: αὐτοὶ ἔχουν δικαίον πάντοτε! σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἀθονία. Ἡλιὸν (ὁ ὅποιος μοῦ ἐτοιμάζει δύο-τρεις νέους συνδρομητάς) Κρίστον τοῦ Ἀγγέλου (ἔχει καλῶς) Γεωργίου τῆς ἐνδροφῆς ἀλλὰ νὰ μὴ γράψῃς με κόκκινον μελάνην: εἶνε ἀκλαισθητὸν καὶ ἀνθυγιεινόν) Φίλην τῶν Ζώων (ἔστειλα τὸν τόμον τοῦ 1901 ἐλπίζω τὰς διακοπὰς νὰ μου γράψῃ: συντότερα) Ἀλαργίαν (ἔχει καλῶς) Ἀθην (τὰ ἔλαθα εὐχαριστῶ) Ροδόπην (ἔστειλα) Ἰμῶν, Σερραίων καὶ Σοφίαν (βεβαίως τὸ ἔλαθα) Χαδίου Γαλάκι (ἔε διὰ τὸ χαριτωμένον γραμματάκι: ἡ ἀπόφασίς σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃς) Ἀποστολὴν Χίου (ὑπομονή! μετὰ τὸ θλιβερὸν ἔπεται συνέχισμα ἔρχεται καὶ τὸ χαριτωμένον ἔπεται τὸ τέλος) Εὐτυχῆς Μέλων (ἔστειλα τετραδίον) Ἀλκωνίδα (συγχαρητήρια εἰς τὴν ἀδελφὴν σου ποῦ ἐσήκωσε τὰ μαλλιά της. — ἀλλὰ ὄχι, δὲν τὸ πιστεύω ὅτι θὰ σηκώσῃ καὶ τὴ μύτη της: εἶνε τόσο καλὴ!) Κυρίαν Σιασφαλοδωρον (ἔε) ἄμα θέλω κανεὶς νὰ γράψῃ, εὐρίσκει τόσα θέματα!) Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας (ἔε) διὰ τὴν ὠραιότητα ἐπιστολῆν) Ἰρίδα (ἔστειλα: αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Νηρημίαν (μὴ μετριοφρονῆς τόσο, καὶ τὸ διηγήμα σου δὲν εἶνε διὰ τὸ καλὸν) Βαρμύνην Ἐσπέραν (ἔε) πολὺ εὐτυχῆς ἰδέα σου ἦλθε! βλέπεις ὅτι ἐμπρός σου καὶ δύο εὐσημὰ) Ἀσιερόντα Οὐρανὸν (καὶ ἂν δὲν ἐνημοσιουθῆ, ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν σου θὰ λογαριασθῆ μήπως ἔλαί αἱ ἐγκυρίσματα) Ἀσκήσεις δημοσιενοῦσας: ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στείλῃς ἄλλην) Ἀνωκόμορον (ἔλαθα, εὐχαριστῶ) Φίλημα Σκιδῶς (ἔε) σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις: ἀλλὰ... δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σχολῆται κανεὶς με τέτοια) Οὐδένα (ἔε) πραγματικῶς, θὰ αἰσθανθῆς μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας χαρὰς τῆς ζωῆς σου, τὴν πρώτην φορὰν ποῦ θὰ κερδίσῃς ἀπὸ τῶν ἐργασιῶν σου χρῆματα) Ἐρμύθραν Ἀρτεμίδα (ἔε) ἔστειλα ὥστε ποῦ ἀρέσει νὰ σὲ φωνάζουν καλλίτερα μετὰ τὸ ψευδωνύμον σου παρὰ μετὰ τὸν ὄνομα σου; καὶ μεταξὺ σας φωνάζεσθε μετὰ τὸ ψευδώνυμα; λαμπρά!) Μάριον τῆς Ἐλευθερίας (ἐκτὸς τῆς Ἀκροστιχίδος, τὰ ἄλλα τρία εἶδη μοῦ φαίνονται καλὰ) Γεώργιον Σ. Η. (ἔε) διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν: ἔστειλα) Αἰμίλιον Β. (ἔε), ὁ φίλος σου εἰμπορεῖ νὰ δημοσιεύσῃ Μ. Ἀγγέλιον, πληρόν 10 λεπτά τὴν λέξιν) Σαυρίθιον Α. Κ. (ἀδύνατον νὰ ἐρρυνθῶ εἰς τόσο μεγάλον σφῆρον, διὰ νὰ σου εἴπω ἂν ἐλήφθῃ ἡ μεταφράσις σου εἰμπορεῖ ὅμως νὰ ἐναυσταλλῆ, διὰ νὰ εἶσαι ἀσφαλῆς) Φοίλῃ τῆς Χίου (ἔε) διὰ τὰς περιπέτειας τοῦ ἄλκην Πτερωτῆν Καρδίου (εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ὅχι ὁ χ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) Νηρολόφην Ψογῆν (ἐλήφθην) Ἀμύθριον Γαλασιόκορον (ἔε) ὠραία, ἀλλὰ δύσκολος ἡ πραγματοποίησις τῆς ἰδέας σου: εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ σημειώσῃς τὴν πραγματικὴν ἡλικίαν σου καὶ

ἡ κατάταξις εἶνε δική μου δουλειά: ὁ γρίφος σου ἐλήφθῃ: δὲν εἶμαι διόλου θυμωμένη μαζί σου!) Ναυτοπούλιν τοῦ Μεσολλογγίου (ἔε), ἡ μαμμὰ ἔχει δικήν: καὶ πότε δὲν ἔχουν δικήν οἱ μαμάδες; ἡ Μ. Ε. εἶνε ἀγόρι: ἡ Ν. Α. εἶνε κορίτσι) Χασιανὴν Παρθέρον (ἔε) καὶ, κάθε φάκελλος Χάρτων τῶν Ἀύσεων ἀρκεῖ δι' ἓνα Διαγωνισμὸν, καὶ ἐπὶ τῆ ὑπόθεσις ὅτι θὰ χαλάσῃ κανεὶς δύο-τρία φύλλα) Ποντιάδα Ἀθῶν, Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνιον (δεκτὴ) Φίλημα τοῦ Κύματος (εὐχομαι ἐγκαρδίως κάθε ἐπιτυχίαν) Πορτ. Ἀρσῶν (μοῦ τὸ ἔστειλα νὰ σοῦ τὸ σταλῶ καὶ σοῦ τὸ ἔστειλα ἰδικόν σου δὲν ἐλήφθῃ, ὥστε τί συμβαίνει: ἀγνοῶ) Θαλασσοταραχὴν (βεβαίως: εἰς κάθε τετραδίον πρέπει νὰ ἐσωκλείτῃς δεκάλεκτον) Δημόδοκον, Ἀρχιζέλιον τοῦ Παρθεναγωγείου, κτλ., κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 28 Μαΐου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου.
 *Ὁ γρίφος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δὲν νὰ γράφωμαι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγραφόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ ἑσπέρῳ μας εἰς φακέλλου, ὃν ἐκαστὸς περιέχει 20 σέλλαι καὶ τμήματα φ 1.
 [Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσιεύσις τῶν ἐγκυρίσεων Ἀσκήσεων τοῦ 92ου Διαγωνισμοῦ, ἡ ὅποια θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους τῆς Β' ἐξαμηνιας. Τὰ αποτελέσματα θὰ δημοσιευθῶν τὸν Σεπτέμβριον: ἀλλὰ πέραν τῆς 10ης Ἰουλίου δὲν εἶνε δεκταὶ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσιευσιν.]

301. Αεζύγριφος.

Ἦπως βαρὺς τὸ πρῶτον μου.
 Καὶ κτηρικὸν τὸ δεύτερον μου.
 Ἐν ἄλλοις ὠραϊστατον
 Ἀποτελεῖ τὸ σύνολόν μου.
 *Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πενταγῆς Καρδίας.

302. Μεσογραμματισμοί.

Βγάλε κάππα, βάλε πι
 Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμή,
 Τὸ παλάτι μου νὰ φάσῃ
 Κι' ἄπ' τὸ Αἶγιον νὰναδύσῃ.
 *Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνομήθους τῆς Καρύστου.

303. Αἶνιγμα.

Ἡμεθα δύο ἀδελφοί,
 Μὰ τί παρέθην τὸ ριζικὸν μας!
 Μητέρα εἶχαμε τὴ μάμη μας
 Καὶ γὰ πατέρα μας τὸν ἀδελφὸν μας!
 *Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μεγαλομαρτίας Σιδεῖας.

304. Γωνία.

+ * * * * = Ἀρχαία βασίλισσα.
 * + * * * = Ἀντωνιά.
 * + * * * = Ὀπιον ἀρχαίον.
 * + * * * = Ὅρος τῆς Τουρίας.
 + * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν χριστιανικὴν ἀρετὴν.
 *Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀσκληπιοῦ Νυκτός.

30. Ἐπιγραφή.

Α Μ Α Τ Α Π
 Τ Η Μ Α Θ Α
 Α Θ Α Μ Η Τ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
 *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσιερόντος Οὐρανοῦ.

306-309. Κεκρυμμένα καὶ Ἀνεστέραι

- 1. — Ὁ Ἄραφ' ἀγαπᾷ πολὺ τὸν ἴππον τοῦ.
- 2. — Ἡ Πελοπόννησος ὅλη μετὰ τῆς Στερεῆς καὶ τῶν Νήσων ἀποτελοῦν τὴν Ἑλλάδα.
- 3. — Ποῖον προτιμᾶτε, τὸν Ἰλισσὸν ἢ τὸν Κηφισόν;
- 4. — Ὅσοι χαίρονται εἰς τὰς συμφεράς τοῦ ἄλλου, λέγονται χαίρεναχοι.

310. Γεωγραφικὴ Ἐρώτησις.

Πῶς ἐκαλεῖτο κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴν ἡ σημερινὴ Νύσσα τῆς Σερβίας;
 *Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Νέου Κατεροπολίου.

311. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ πρῶτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦν βυζαντινὸν Ἀντοκράτορα.

- 1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2. Μέγας Φιλόσοφος.
- 3. Ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητής. 4. Μέγας Ρωμαῖός.
- 5. Ποταμὸς μυθολογικός. 6. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 7. Ἀδελφὸς τοῦ Ἰππου.

312. Φωνηεντόλιπον.

δς - μ - πν - στ - κ - πν - γν - κνς
 *Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀσπασίας τῆς Νυκτός.

313. Γρίφος.

οὐ οὐ
 — τὰ οὐ
 οὐ οὐ
 οὐ
 *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Διαβόλου Οὐρανοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 17.
 197. Κεράσιον (κέρας, ἴον.) — 198. Ψιττακὸς (ψῆ, τὰ, Κῶς.) — 199. Κλίων - λέων.
 200. ΘΥΡΑ 201. Ρ
 ΥΔΡ Π ΘΩΣ
 ΡΩΜΗ ΘΩΜΑΣ
 ΑΡΗΣ ΡΩΜΑΝΟΣ
 ΣΑΝΟΣ
 202. ΠΕΛΟΠΗΛΑΣ (Ἑ.) ΣΟΣ
 πῆς, λοιπὰς, οἶδα, ἱστικῆς, 203.
 λια, ἄλοος, σάλος.) — 203.
 ΑΜΦΙΔΡΑΟΣ — ΒΟΥΓΑΡΙΑ (ἈΒακούμ, Μόσχα, Φυστήρ, Ἴλιον, ἌΓις, Ραζάκουθς, ἌΡγος, Οἰνὸς, ΣΑτυρος.) — 204. Μηδὲνα πρὸ τοῦ τέλους μακάρει. — 205. Εἰς (ε' + ι' + σ' = εἰς.) — 206. Τὸ πικρὸν πόδι καὶ ἡ ράχη τῆς πολυθρόνας, ἔθου κάθεται ἡ κυρία, ἀποτελοῦν τοὺς τροχοὺς τοῦ ἅρματος. Τὰ διάφορα στολίδια τοῦ φορέματος τῆς κυρίας, ἡ ὁποία ἐπέκταται ὀρθῶς, σχηματίζουν τὸ ἄρμα καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ πρόστατα, ὅπως τὸ βλέπετε ἀπέναντι. Μέσα καθήνται δύο νεανίδες καὶ ἓνας νέος, ἐμπρὸς ὁ ἄμαξας καὶ ἀπὸ πίσω ἓνας λαῖος (Φαίνεται ὅτι θὰ ἐπαίξῃτο κανένα παραμῦθον, ὥστε ἡ παντομίμα τῆς Στακροπούτας.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, ἢ μὴ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μίαν λεπτὰ 8 μόνον. Ἐλάττωσις ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἰδηρότερος τῶν 10 πληροῦσται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἰδρὴν ἐν Ἀθήναις Σύλλογος ὀνοματὶ «Ἀνεχνηστῆς». Σκοπὸς: Ἐσπῶνισμα καὶ ἐγγραφή ἀπόρων εἰς τὴν «Διάπλαιν». Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι πανταχοῦ Γεν. Γραμματεῖς καὶ Ἀ. Σύμβουλοι κατοικοῦντες ἐν Ἀθήναις: Πελοποννησίου: Σύλλογον «Ἀνεχνηστῆς», Κόδρου 3, Ἀθήνας. (B, 60)

Ἀντιλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια εἰκονογραφημένα Ἑλληνιστῶ καὶ Γαλλιστῶ πανταχοῦ. Δεσθύνουσιν ἀσφαλῆστατη καὶ ἀπάντησις ταχεύει.

Mlle Alexandra Danassis (Docteur) Constantinople Ile Prinkipo (Turquie.) (A, 61)

Ἀντιλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια με εἰκόνων ἀρχαιοτήτων, τοποθεσιῶν, πόλεων, κτηρίων καὶ παρομοίων. — Διεύθυνσις: Georges C. Askitopoulis, professeur Newchehir (Cronia) Via Constantinople. (B, 62)

Τὰ ἐγκάρδια συλληπητήριά μου πρὸ Ἐρμύθμου. Χαίρετε τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀντιλάσσης. — Νυκτοκόρα. (B, 63)